

Tot ensenyant gal·lès a la musa de Dylan Thomas

Abans, ella era la riota
la vella xaruga en el parc desert:
fràgil, decrepita, geperuda.

Avui, però, és ben altre el gest;
a costat me li assec
per mostrar-li paraules de pes
—la duc a dir-les després:
*“Els arbres, si en són de poderosos,
amb la braó dels gal·lesos”*:
i *dŵr*, mira com l'aigua mormola
en gal·lès, ruixant la font.

És llavors quan li ensenyo dos mots:
Trydar i *adar*, (xerroteig i aus)
—lleuger diàleg—;
duent-los a la gola, ara,
ningú no gosarà increpar-la.

Jo seré guarda del parc, tornant a casa
amb la certesa que no és cap indigent;
ja de lluny, la sento pronunciar:

Coed cadarn, (arbres poderosos)
Cedyrn y Cymry (la braó dels gal·lesos)
Dŵr i *adar*; (l'aigua i les aus)
i les seves paraules esdevenen
gotes que ragen, lliures,
del broc
alçant-se com ales al vol.

Ara, aquell seu bastó,
en burxar fulles mortes al parc,
farà que amb la parla esdevinguin
d'un verd vivaç.

Menna Elfyn
Trad. Sílvia Aymerich-Lemos